

[Arne Jensen]

større beskæftigelse i fiskeindustrien. Men de store spørgsmål er, hvordan og i hvilken udstrækning regeringen vil afsætte økonomiske midler, som kan virkeliggøre de smukke hensigter.

Regeringen vil efter vores opfattelse anvende alt for få midler til erhvervsfremme, og jeg må da spørge, om industriministeren, landbrugsministeren og fiskeriministeren har afsluttet deres slagsmål om de knappe midler. Jeg må også spørge, hvad udfaldet blev.

Der blev fra starten talt om, at det drejede sig om ½ mia. kr. for hvert af områderne. I dagbladet Børsen slog fiskeriministeren sine hensigter ganske stort op. Realiteten er vel en samlet udvidelse for de tre områder på ca. 250 mill. kr. Så vidt vi kan se, er dette beskedne beløb endda en overdrivelse. Tilsyneladende tæller man hidtidige aktiviteter med, blot de har fået en lille drejning eller en ny betegnelse, og fiskeriet har for os at se fået mindre end 15 mill. kr. Der må faktisk være nogle rundt omkring, som er skuffede.

Om strukturpolitikken: for Socialdemokratiet er det vigtigt at bevare en bred og folkelig struktur i fiskerierhvervet. Vi vil modarbejde en udvikling i retning af, at fiskeriet bliver domineret af fremmed kapital, notbåde og stortrawlere. Som i landbruget har selvejet i fiskerierhvervet dannet grundlag for en dynamisk erhvervsudvikling. Det bør også være tilfældet fremover. Fiskeriet kan ikke overleve alene på fiskeriets godsejere, vi vil også tilgodese havets husmænd, og fiskeriet kan heller ikke overleve ved at sige nej til strukturforandringer og -tilpasninger.

Om ophugningsstøtte og kapacitetstilpasning: det må ikke ske på bekostning af en struktur med mellemstore og mindre både, og reguleringsudvalget og kapacitetsudvalget bør inddrages i en styring på dette område. Sikring af den brede og fleksible struktur er vigtig, og det kræver nogle politiske valg og en prioritering, men det kræver også nogle brede flertal. Vil ministeren være med til at træffe de valg? Vil ministeren være med til at skaffe de brede flertal? I den forbindelse kan det være nødvendigt at ændre finansieringssystemet, så afhængigheden af fremmed kapital mindskes. Jeg tror også, vi bør diskutere Fiskeribankens rolle, eventuelt en forøgelse af lånegrænsen fra 60 til 70 pct. Vi må bede om ministerens svar også på dette område.

Vi kan sige, at fiskeriet er på vej ud i en slags Nakskovsyndrom. Lukningen af skibsværftet i Nakskov viste, hvor galt det kan gå, når en hel egn er afhængig af én virksomhed. De store fiskeribyer i Vestjylland, i Nordjylland og på Bornholm er i høj grad afhængige af fiskeriet, og en svigtende indtjening i fiskeriet vil være en katastrofe i disse egne, da stort set hele erhvervs- og forretningslivet direkte eller indirekte er afhængigt af fiskeriet. Denne geografiske koncentration gør det absolut påkrævet at se fiskeripolitikken i sammenhæng med den øvrige erhvervs politik. Det gælder især om, at der gøres en aktiv indsats for region- og egnsudvikling. Vi må derfor spørge: hvilke planer har regeringen på disse områder?

Om at sikre jævne tilførsler: de mængdemæssige fangster og landinger af fisk har altid været svingende i løbet af året. Det skyldes naturligvis, at fangstmulighederne for mange arter er sæsonbestemte. Indførelsen af kvoter og udviklingen i retning af overkapacitet af større fartøjer har imidlertid forstærket den ujævne tilgang. Eksistensen af kvoter medfører, at de enkelte vil søge at fange så meget som muligt så hurtigt som muligt, inden kvoten er opbrugt af andre. Vi må spørge: hvad er ministerens svar på disse problemer?

Som auktionssystemet fungerer med baggrund i EFs mindsteprisordning, sker der ofte det, at priserne bankes så langt ned, at gode spisefisk må afsættes til dyrefoder. Det er et ressourcespild, som er helt uacceptabelt. Der findes endda eksempler på fiskere, som spekulerer i PO'en på bekostning af dem, som føler ansvar for den større helhed i ordningen.

Hvis vi kunne ændre på disse forhold, kunne vi dels sikre langt større eksportindtægter, dels sikre en bedre og jævner indtjening for vores ansatte i fiskeindustrien. I dag er det i realiteten sådan, at det kan koste de ansatte i fiskeindustrien penge at gå på arbejde, fordi de må fungere under dimittend-satsen.

Også muligheden for en højere forarbejdningsgrad vil være bedre med en jævner tilgang. Hvad vil ministeren gøre for at bremse den udvikling, der går i retning af at ødelægge auktionssystemer og fremme fabrikslandinger? Når jeg spørger, er det fordi den udvikling, der er i gang, er meget betæn-